

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1061/21
14.5.2021.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Марије Терзић, председника већа, Невенке Ромчевић и Јелене Стојилковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... – ..., ул. ... број ..., кога заступа адвокат Филип Благојевић из Београда, ул. Влајковићева број 12, против туженог Друштва са ограниченом одговорношћу за промет и услуге “ББ” из ..., ул. ... број, кога заступа адвокат Милена Игњатовић из Београда, ул. Цвијићева број 77, ради накнаде штете, одлучујући о жалби тужиоца, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 2576/17 од 27.11.2017. године, у седници већа одржаној дана 14.5.2021.године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 2576/17 од 27.11.2017.године у ставу првом изреке и у делу става другог изреке којим је обвезан тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 19.500,00 динара и у том делу жалба тужиоца **ОДБИЈА**, као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка у преосталом делу става другог изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 2576/17 од 27.11.2017.године тако што се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац АА из Београда да туженом Друштву са ограниченом одговорношћу за промет и услуге “ББ” на досуђене трошкове парничног поступка у износу од 19.500,00 динара исплати законску затезну камату од извршности пресуде, до исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаногг отправка пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 2576/17 од 27.11.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име накнаде материјалне штете за период од јануара 2014. године до јануара 2017. године исплати месечне износе наведене у том ставу, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа, до исплате, као у том ставу. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 19.500,00 динара са законском затезном каматом почев од пресуђења, до исплате.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужилац побијајући је због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” број 72/11...18/20), апелациони суд је нашао да је жалба тужиоца делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које повреде другостепени суд пази по службеној дужности, нити из тачке 12 на коју повреду се указује у жалби. Изрека првостепене пресуде је разумљива, непротивречи сама себи нити разлoзима пресуде, а у образложењу пресуде првостепени суд је навео јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама.

Према утврђеном чињеничном стању, одлуком правног претходника туженог, ООУР “ВВ” од 19.01.1984. године раднику ГГ додељен је на трајно коришћење трособан стан у насељу ..., који ће користити са члановима свог породичног домаћинства. Истом одлуком ГГ је обавезан да стан у улици ... број ..., површине 17,5 м², чији је власник, стави основној организацији на коришћење онолико дуго колико буде користио додељени стан. Решењем “ББ” од 26.07.1988. године радници ДД дат је на трајно коришћење некомфоран стан – соба у улици ... број ... површине 17 м², а коју ће иста користити са члановима свог породичног домаћинства. Према овом решењу, именована задржава своје место на ранг листи и остварује право на одговарајући стан када буде дошла на ред, а дужна је да се из додељеног стана исели када код своје радне организације трајно реши своје стамбено питање, односно када јој по редоследу на ранг листи буде додељен стан који јој по правилнику припада. На основу овог решења именована ће закључити уговор о закупу стана са власником стана, а закупнина неће бити већа од износа станарине за одговарајући стан у друштвеном власништву. ГГ је уговором о поклону овереним код Трећег општинског суда у Београду Ов.бр.3432/05 дана 28.06.2005.године у корист туженог АА правом власништва на непокретности и то 1/34 дела куће к.бр.... у улици ... – породична зграда десно у дворишту која има ... стана од по собе и кухиње, зграда десно од улаза која има... мала локала укупне површине 32 м² саграђеној на кат.парц. ... од 571,40 м², описаној у ... листу као зк.тело ..., на основу ког уговора се тужени 2005. године уписао у земљишној књизи. Тужилац је водио поступак пред Првим основним судом у Београду у предмету П.бр.64596/10 ради

исељења ДД из стана у ул. ... бр. у ... као исплате неплаћене станарине, али је правоснажном пресудом од 26.10.2010.године одбијен захтев тужиоца за исељење.

Тужбом у овој правној ствари тужилац потражује материјалну штету - измаклу добит која представља разлику између висине месечне закупнине коју ДД плаћа као купац стана и тржишне вредности закупнине за предметни стан. Тужбени захтев заснива на тврдњи да је тужени доделио ДД предметни стан на трајно коришћење а да за то није био овлашћен, те да је њој стан додељен све док се не реши њено стамбено питање, а које до данашњег дана тужени није решио.

Полазећи од потпуно и правилно утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је правилно оценио да у конкретном случају нема места примени одредбе чл.154 и 155 ЗОО и одбио тужбени захтев као неоснован.

По становишту овог суда, тужени није ни власник ни закуподавац нити купац предметног стана, због чега није пасивно легитимисан по захтеву тужиоца за потраживање накнаде штете у висини разлике између висине закупнине коју ДД плаћа и тржишне вредности закупнине. Осим тога, ДД у предметном стану живи на основу одлуке правног претходника туженог, која одлука је пуноважна, као купац на стану у приватној својини, те се цена накнаде за коришћење стана не обрачунава по тржишним условима. Уз све наведено, тужилац у току поступка није доказао ни висину штете коју потражује.

Жалбени наводи тужиоца којим се указује на непостојање права правног претходника туженог да предметни стан додели трећем лицу на коришћење, те на пропуст туженог да реши стамбено питање ДД, нису од утицаја на правилност побијане одлуке. Ваљаност правног основа за коришћење предметног стана цењена је као претходно питање у поступку за исељење по тужби тужиоца и у ком поступку је такав његов захтев одбијен.

Приликом доношења другостепене одлуке, апелациони суд је ценио и остале жалбене наводе тужиоца, али је нашао да се истима не доводи у сумњу законитост и правилност одлуке, те да исти нису од утицаја на другачију одлуку суда, а с обзиром на напред утврђене одлучне чињенице и заузето правно становиште.

Правилно је првостепени суд одлучујући о трошковима поступка туженом признао трошкове у износу од 19.500,00 динара, јер је одлука донета на основу одредбе члана 153 и 154 Закона о парничном поступку, а туженом су досуђени стварни и нужни трошкови које је имао у овој парници, обрачунати у складу са АТ и ТТ, због чега је одлука у том делу потврђена.

Међутим, првостепени суд је туженом на правилно обрачунат износ трошкова парничног поступка досудио законску затезну камату почев од дана пресуђења до исплате, чиме је погрешно применио материјално право, о чему другостепени суд води рачуна по службеној дужности. Наиме, обавеза накнаде трошкова парничног поступка представља новчану обавезу, због чега тужени има право на законску затезну камату по члану 277 став 2 ЗОО, у погледу које тужилац пада у доцњу у смислу члана 324 ЗОО, када одлука о трошковима поступка постане правоснажна и када протекне рок за

њено добровољно испуњење, односно тужилац долази у доцњу када одлука о трошковима поступка постане извршна, па је овај суд у том делу преиначио побијану одлуку и одлучио као у ставу другом изреке.

Захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка је одбијен с обзиром да је исти у незнатном делу успео у поступку по жалби, сходно одредби чл.165 ЗПП.

Из изнетих разлога, применом одредбе члана 390 и 401 тачка 2 и 3 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...18/20), одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Марија Терзић с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић